

# Fremtid for Amerika og 18. juli 2020 - Nummer tre

*Salige er de øjne, som ser, og de ører, som hører*

Jeff Pippenger

2023-08-25

De reformatoriske bevægelsers linjer er en nøgle til forståelsen af de „syv tordener“ i Åbenbaringen 10. De „syv tordener“ repræsenterer historien om bemyndigelsen af den første engels budskab fra den 11. august 1840 indtil den store skuffelse den 22. oktober 1844. Kapitel 10 fremfører tre indre vidner i selve kapitlet til støtte for denne forståelse.

„Adventbevægelsen i 1840–44 var en herlig åbenbarelse af Guds kraft; den første engels budskab blev bragt til enhver missionsstation i verden, og i nogle lande var der den største religiøse interesse, som noget land har været vidne til siden det sekstende århundredes reformation; men disse skal overgå af den mægtige bevægelse under den sidste advarsel fra den tredje engel.” The Great Controversy, 611.

Den første engels budskab blev båret ud til verden fra 1840 og frem. Uriah Smith udtrykker pionerforståelsen i overensstemmelse med Søster White. Smith anerkender, at den første engel ankom i 1798, og viser, at det var den første engel, der kom ned i 1840. Smith og pionererne havde ganske enkelt ikke bemærket sondringen mellem et budskabs ankomst og dets bemyndigelse. Smith erklærer klart, at da engelen i Åbenbaringen 10 satte den ene fod på havet og den anden på jorden, identificerede det det budskab, som blev båret ud til verden.

„I 1798 ophørte derfor begrænsningen mod at forkynde Kristi dag som nær forestående; i 1798 begyndte endetiden, og seglet blev taget af den lille bog. Siden den tid er derfor engelen i Åbenbaringen 14 draget ud og har forkyndt, at Guds doms time er kommet; og det er også siden den tid, at engelen i kapitel 10 har taget sin stilling på hav og land og svoret, at tiden ikke skal være mere. Om deres identitet kan der ikke være noget spørgsmål; og alle de argumenter, som tjener til at stedfæste den ene, er lige så virksomme i den andens tilfælde. Vi behøver her ikke at indlade os på nogen argumentation for at vise, at den nuværende slægt er vidne til opfyldelsen af disse to profetier. I forkyndelsen af adventen, særlig fra 1840 til 1844, begyndte deres fulde og udførlige opfyldelse. Denne engels stilling, med den ene fod på havet og den anden på jorden, betegner den vide udstrækning af hans forkyndelse til vands og til lands. Havde dette budskab kun været bestemt for ét land, ville det have været tilstrækkeligt, at engelen kun havde indtaget sin stilling på jorden. Men han har den ene fod på havet, hvorefter vi kan slutte, at hans budskab ville krydse oceanet og nå ud til klodens forskellige nationer og områder; og denne slutning bestyrkes af den kendsgerning, at adventforkyndelsen, som der ovenfor er henvist til, faktisk nåede til enhver missionsstation i verden. Mere om dette under kapitel 14.“ Uriah Smith, Tanker om Daniel og Åbenbaringen, 521.

Derfor identificerer vers ét i kapitel ti den 11. august 1840, for på den tid ophørte det forudsagte osmanniske overherredømme i overensstemmelse med forudsigelsen i Åbenbaringen 9. Søster

White siger:

"I året 1840 vakte endnu en bemærkelsesværdig opfyldelse af profetien vid udbredt interesse. To år tidligere havde Josiah Litch, en af de ledende prædikanter, der forkyndte det andet komme, udgivet en udlægning af Åbenbaringen 9, hvori han forudsagde Det Osmanniske Riges fald. Ifølge hans beregninger skulle denne magt blive styrtet ... den 11. august 1840, når det må forventes, at den osmanniske magt i Konstantinopel vil blive brudt. Og dette, tror jeg, vil vise sig at være tilfældet."

„På netop det angivne tidspunkt accepterede Tyrkiet gennem sine ambassadører de allierede europæiske magters beskyttelse og stillede sig dermed under de kristne nationers kontrol. Begivenheden opfyldte forudsigelsen nøjagtigt. Da dette blev kendt, blev store skarer overbevist om rigtigheden af de principper for profetisk fortolkning, som Miller og hans medarbejdere havde antaget, og adventbevægelsen fik et vidunderligt fremstød. Mænd med lærdom og anseelse sluttede sig til Miller, både i forkyndelsen og i udgivelsen af hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 udbredte arbejdet sig hurtigt." The Great Controversy, 334, 335.

Vers et i kapitel ti er 1840, og i vers ti ser vi Johannes bittert skuffet den 22. oktober 1844. Johannes repræsenterede dem, som bragte den lille bogs budskab ud til verden, blot for at opleve den bitre skuffelse den 22. oktober 1844. Vers et til vers ti repræsenterer historien fra 1840 til 1844. Det er ét internt vidnesbyrd inden for kapitel ti.

Det andet vidne er Johannes, som æder den lille bog, og den er sød i hans mund, hvilket repræsenterer hans modtagelse af budskabet af 11. august 1840, og derpå blev den bitter i hans mave ved den store skuffelse den 22. oktober 1844.

Og jeg tog den lille bog af engelens hånd og åd den op; og i min mund var den sød som honning; men så snart jeg havde ædt den, blev min bug bitter. Åbenbaringen 10,10.

Vers ti fremstiller selve historien fra 1840 til 1844 i ét vers. Dette er det andet interne vidnesbyrd inden for kapitlet om, at de »syv tordener« repræsenterer denne historie. Søster White har allerede identificeret, at de »syv tordener« repræsenterer en skildring af begivenheder, som fandt sted under den første og den anden engels budskab. Den anden engels budskab endte ved den store skuffelse, så de »syv tordener« repræsenterer nøjagtig den samme historie. Tre interne vidnesbyrd understøtter sandheden om, at historien fra den 11. august 1840 til den store skuffelse den 22. oktober 1844 er den profetiske historie, som fremhæves i Åbenbaringen kapitel ti.

Så gives der i det sidste vers, i overensstemmelse med den sandhed, der er forbundet med de „syv tordener“, en befaling om fremstillingen af budskabet, og om at selve historien må gentages.

Og han sagde til mig: Du skal atter profetere for mange folk og nationer og tungemål og konger. Åbenbaringen 10,11.

De syv tordener identificerer, at begyndelsen på adventismen, som tog sin begyndelse, da det budskab, der blev afseglet ved „endens tid“, blev bemyndiget, ville illustrere afslutningen på adventismen, når det budskab, der blev afseglet i 1989, ville blive bemyndiget ved nedstigningen,

ikke af englen i Åbenbaringen 10, men af den nedstigende engel i Åbenbaringen 18. Englen i Åbenbaringen 18 steg ned den 11. september 2001, og vi nærmer os nu afslutningen på den historiske gentagelse af 1840 til 1844.

Disse iagttagelser vedrørende kapitel ti har været offentligt tilgængelige i årevis. Hvad der aldrig blev erkendt før for nylig, er, at der sammen med denne hellige historie findes en anden hellig historie, som er indlejret i den. Historien vil kun blive erkendt af dem, som antager Alfa- og Omega-princippet, der identificerer enden på en ting med begyndelsen på en ting. Den indlejrede historie inden for den hellige historie begynder med en skuffelse og ender med den store skuffelse. Historien fra 1843 til 1844 er en særlig historisk linje, som ligger inden for, men er adskilt fra, historien fra 1840 til 1844. Både søster White og Kristus omtaler denne historiske linje.

"Alle de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu fremholdes med kraft, for der er mange mennesker, som har mistet orienteringen. Budskaberne skal gå til alle menighederne.

„Kristus sagde: »Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og har ikke set det; og at høre det, som I hører, og har ikke hørt det« [Matt. 13:16, 17]. Salige er de øjne, som så det, der blev set i 1843 og 1844.

“Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse i at gentage budskabet, for tidens tegn går i opfyldelse; det afsluttende arbejde må udføres. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart blive givet efter Guds bestemmelse, som vil svulme op til et højt råb. Da vil Daniel stå på sin plads for at aflægge sit vidnesbyrd.” Manuscript Releases, bind 21, 437.

„Profeterne og de retfærdige mænd har ønsket at se de ting“, som „blev set i 1843 og 1844“. Jesus henviste til denne hellige historie i to evangelier, men hver henvisning var i en forskellig sammenhæng.

Og han talte mange ting til dem i lignelser og sagde: Se, en sædemand gik ud for at så; og idet han såede, faldt noget ved vejen, og himlens fugle kom og åd det op. Noget faldt på stengrund, hvor det ikke havde megen jord; og det skød straks op, fordi det ikke havde dyb jord. Men da solen kom op, blev det svedet; og fordi det ikke havde rod, visnede det bort. Og noget faldt iblandt tjørn; og tjørnen voksede op og kvalte det. Men noget andet faldt i god jord og bar frugt, noget hundrede fold, noget tresindstyve fold, noget tredive fold. Den, som har ører at høre med, han høre! Og disciplene kom og sagde til ham: Hvorfor taler du til dem i lignelser? Han svarede og sagde til dem: Fordi det er givet eder at kende Himmerigets hemmeligheder, men dem er det ikke givet. Thi enhver, som har, ham skal der gives, og han skal få overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de, skønt seende, ikke ser, og skønt hørende, ikke hører eller forstår. Og på dem opfyldes Esajas' profeti, som siger: I skal høre og høre og ikke forstå, og I skal se og se og ikke indse. Thi dette folks hjerte er blevet forhærdet, og med ørerne hører de tungt, og deres øjne har de lukket, for at de ikke på noget tidspunkt skal se med øjnene og høre med ørerne og forstå med hjertet og omvende sig, så jeg kunne helbrede dem. Men salige er eders øjne, fordi de ser, og eders ører, fordi de hører. Thi sandelig siger jeg eder, at mange profeter og

retfærdige har ønsket at se det, som I ser, og så det ikke, og at høre det, som I hører, og hørte det ikke. Matthæus 13:3–17.

Jesus identificerer i Matthæus, idet han taler om virkningen af Guds ord og kalder mennesker til at „høre“, at de laodikæere, som forkaster det budskab, profeterne ønskede at se, var fremstillet i Esajas kapitel seks. Future for America har gentagne gange fremlagt Esajas seks i sammenhæng med den 11. september 2001, for ved islams angreb på den dato steg den mægtige engel i Åbenbaringen atten ned og oplyste jorden med sin herlighed. Profeterne stemmer alle overens med hinanden, og i vers tre af Esajas seks finder vi den direkte henvisning til netop denne engel.

I det år, da kong Uzzija døde, så jeg også Herren sidde på en trone, høj og ophøjet, og hans slæb fyldte templet. Oven over den stod seraferne; hver af dem havde seks vinger; med to dækkede han sit ansigt, og med to dækkede han sine fødder, og med to fløj han. Og den ene råbte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed. Esajas 6:1–3.

Jorden oplyses af hans herlighed, når englen i Åbenbaringen atten stiger ned, og Esajas giver os en anden vigtig nøgle, når han oplyser os om, at hans syn af helligdommen fandt sted i det år, da kong Uzzija døde. Kong Uzzija havde forsøgt at udføre en præsts gerning i templet. Firs præster og ypperstepræsten modstod ham i at gøre det, indtil Herren slog ham med spedalskhed i hans pande. Han modtog dyrets mærke for at have forsøgt at forene sin statslige myndighed med kirkelig myndighed. Han døde ikke øjeblikkeligt; han blev fjernet fra tronen og erstattet, og efter en periode døde han endelig den 11. september 2001. Adventistkirken dør gradvist, således som den jødiske kirke gjorde på Kristi tid. Men den 11. september 2001 kom adventismen, som allerede havde forkastet budskabet i de sidste seks vers af Daniel elleve, til sin ende som Amerikas Forenede Staters protestantiske horn, og de, som var repræsenteret ved Esajas, blev da kaldet til at bringe budskabet, som er fremstillet ved den første røst i Åbenbaringen atten.

Og præsten Azarja gik ind efter ham, og med ham firs af Herrens præster, tapre mænd. Og de stod kong Uzzija imod og sagde til ham: Det tilkommer ikke dig, Uzzija, at brænde røgelse for Herren, men præsterne, Arons sønner, som er helligede til at brænde røgelse; gå ud af helligdommen, for du har handlet troløst; og det skal ikke blive dig til ære fra Herren Gud. Da blev Uzzija vred og havde et røgelseskar i hånden for at brænde røgelse; og mens han vrededes mod præsterne, brød spedalskheden frem i hans pande for præsternes øjne i Herrens hus ved siden af røgelsesalteret. Og ypperstepræsten Azarja og alle præsterne så på ham, og se, han var spedalsk i panden, og de drev ham hastigt ud derfra; ja, han skyndte sig også selv med at komme ud, fordi Herren havde slået ham. Og kong Uzzija var spedalsk til sin dødsdag og boede i et afsondret hus som spedalsk; for han var udelukket fra Herrens hus; og hans søn Jotam stod over kongens hus og dømte landets folk. 2 Krønikebog 26:17–21.

Det er vigtigt at erkende, at det protestantiske horn blev fjernet fra Syvendedags Adventistkirken den 11. september 2001, for der er tre primære elementer i afsegningen af Åbenbaringens budskab i de sidste dage. Det ene er den parallelle historie om republikanismens horn og protestantismens horn. Det andet element, som må erkendes, er betydningen af de syv menigheder, og naturligvis er det tredje de „syv tordener“. Alle tre profetiske elementer udgør det budskab, som bliver afseglet,

og det er nødvendigt at erkende, at ligesom den jødiske menighed blev forbigået på Kristi tid, bliver adventismen forbigået i „de sidste dage“.

Esajas melder sig frivilligt til at bringe et budskab til Guds utro udvalgte folk i hans tid, og Jesus bruger de samme ord til at tale ind i den samme situation i sin tid. Et pagtsudvalgt folk bliver gået forbi, og de nægter at „høre“ og blive helbredt.

Og han sagde: Gå hen og sig til dette folk: I skal høre og høre, men ikke forstå; og I skal se og se, men ikke fatte. Gør dette folks hjerte fedt, og gør deres ører tunge, og luk deres øjne, for at de ikke skal se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerte og omvende sig og blive helbredt. Esajas 6,9-10.

Det værk, som Esajas påtager sig, er det værk, som Johannes og Ezekiel påtog sig, da de åd den lille bog. De frembærer et irettesættelsens budskab til et pagtsudvalgt folk, som er i færd med at blive udspyet af Herrens mund. Den anden gang Jesus henviser til den historie, som profeter og retfærdige mænd ønskede at se, er nedskrevet af Lukas.

Og du, Kapernaum, som er ophøjet til himmelen, skal styrtes ned til helvede. Den, som hører jer, hører mig; og den, som foragter jer, foragter mig; og den, som foragter mig, foragter ham, som har udsendt mig. Og de halvfjerds vendte tilbage med glæde og sagde: Herre, selv dæmonerne er os underlagt i dit navn. Og han sagde til dem: Jeg så Satan falde ned fra himmelen som et lyn. Se, jeg giver jer magt til at træde på slanger og skorpioner og over al fjendens magt; og intet skal på nogen måde skade jer. Dog glæd jer ikke over dette, at ånderne er jer underlagt; men glæd jer hellere over, at jeres navne er indskrevet i himmelen. I samme stund frydede Jesus sig i ånden og sagde: Jeg takker dig, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; ja, Fader, for således var det velbehageligt i dine øjne. Alle ting er overgivet mig af min Fader; og ingen ved, hvem Sønnen er, uden Faderen, og hvem Faderen er, uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham. Og han vendte sig til sine disciple og sagde i enrum: Salige er de øjne, som ser det, I ser. For jeg siger jer, at mange profeter og konger har ønsket at se det, I ser, og har ikke set det, og at høre det, I hører, og har ikke hørt det. Lukas 10,15-24.

Igen er sammenhængen med en velsignelse knyttet til dem, som har det privilegium at se det, som de retfærdige har ønsket at se, angående et udvalgt pagtsfolk, som bliver forbigået og er uvilligt til at „høre“. Søster White henviser til Kristi fordømmelse af Kapernaum, som er et symbol på forkastelsen af stort lys, og hun understregede adventismen ved at sætte irettesættelsen mod adventismen i [klammer.]

”Blandt dem, der bekender sig som Guds børn, er der blevet udvist så lidt tålmodighed, så mange bitre ord er blevet talt, så megen fordømmelse er blevet udtalt imod dem, der ikke er af vor tro. Mange har betragtet dem, der tilhører andre kirker, som store syndere, skønt Herren ikke ser således på dem. De, som således ser på medlemmerne af andre kirker, har behov for at ydmyge sig under Guds mægtige hånd. Dem, der fordømmer, har måske kun haft lidt lys, få anledninger og forrettigheder. Hvis de havde haft det lys, som mange af medlemmerne i vore menigheder har haft, kunne de være gået frem med langt større hastighed og bedre have repræsenteret deres tro for verden. Om dem, der roser sig af deres lys og dog undlader at

vandre i det, siger Kristus: 'Men jeg siger eder: Det skal være Tyrus og Sidon mere tåleligt på dommens dag end eder. Og du, Kapernaum [Syvendedagsadventister, som har haft stort lys], som er ophøjet indtil himmelen [i henseende til forrettigheder], skal stødes ned til helvede; thi dersom de kraftige gerninger, som er sket i dig, var sket i Sodoma, da var den blevet stående indtil denne dag. Men jeg siger eder, at det skal være Sodomias land mere tåleligt på dommens dag end dig.' På den tid tog Jesus til orde og sagde: 'Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige [i deres egen indbildning] og åbenbaret det for umyndige.'"

„Og nu, fordi I har gjort alle disse gerninger, siger Herren, og jeg talte til jer, idet jeg tidligt stod op og talte, men I hørte ikke; og jeg kaldte på jer, men I svarede ikke; derfor vil jeg gøre mod dette hus, som er kaldt med mit navn, hvori I stoler, og mod det sted, som jeg gav jer og jeres fædre, således som jeg har gjort mod Silo. Og jeg vil kaste jer bort fra mit åsyn, ligesom jeg har kastet alle jeres brødre bort, ja, hele Efraims sæd." Review and Herald, 1. august 1893.

De „mægtige gerninger“, som var blevet udført i adventismen, var de gerninger, som retfærdige mænd og profeter længtes efter at se og høre. Disse mægtige gerninger blev fremstillet i historien om 1843 og 1844, da Midnatsråbets budskab blev forkyndt. Adventismen har forkastet sin historie, og især historien om 1843 og 1844. En historie, der begynder og ender med en skuffelse, og tillige en historie, som var bestemt til at lede dem ind i den nyskabte jord.

„De havde et klart lys anbragt bag sig ved begyndelsen af stien, og en engel sagde til mig, at dette var »midnatsråbet«. Dette lys skinnede hele vejen langs stien og gav lys for deres fødder, så de ikke skulle snuble."

„Hvis de holdt deres blik fæstnet på Jesus, som var lige foran dem og førte dem til staden, var de trygge. Men snart blev nogle trætte og sagde, at staden var langt borte, og de havde ventet at være kommet ind i den tidligere. Da opmuntrede Jesus dem ved at løfte sin herlige højre arm, og fra hans arm udgik et lys, som bølgede hen over adventskaren, og de råbte: 'Halleluja!' Andre fornægtede letsindigt lyset bag dem og sagde, at det ikke var Gud, som havde ledt dem så langt frem. Lyset bag dem slukkedes, så deres fødder var i fuldkomment mørke, og de snublede og mistede synet af målet og af Jesus og faldt af stien ned i den mørke og onde verden nedenfor." Early Writings, 15.

Det, som Løven af Judas stamme nu åbner seglene på, er historien om 1843 og 1844. De „syv tordener“ repræsenterer 1840 til 1844, men denne periode rummer en meget særlig historie, som er blevet forbilledliggjort siden pagtshistoriens begyndelse. Hver af reformbevægelserne løber parallelt med de andre og besidder de samme kendetegn. Hvis de var forskellige fra hinanden, ville Satan udtænke en anderledes angrebsplan for hver reformbevægelse, men det gør han aldrig.

„Men Satan var ikke uvirksom. Han forsøgte nu det, som han har forsøgt i enhver anden reformatorisk bevægelse — at bedrage og ødelægge folket ved at påtvinge dem en forfalskning i stedet for det sande værk. Ligesom der var falske kristus'er i den kristne kirkes første århundrede, således fremstod der falske profeter i det sekstende århundrede." The Great Controversy, 186.

Det væsentlige punkt i dette afsnit med hensyn til det overordnede budskab, vi fremholder, er, at da adventismen ophørte med at bære protestantismens kappe og fik den fuldstændigt taget fra sig den 11. september 2001, insisterer den stadig på, at den er restbevægelsen, som forkynder den tredje engels høje råb. Alligevel er den forfalskningen. Hvis man ikke erkender, hvilken bevægelse der nu bærer protestantismens horn, er det så godt som umuligt at forstå parallellen mellem de to horn i De Forenede Stater.

Historien om 1843 og 1844 er fremstillet i enhver reformbevægelse, og vi vil nu anvende begyndelsen af det gamle Israel som Guds udvalgte folk og afslutningen på Israel som Guds udvalgte folk til at illustrere det samme for det moderne Israel, med fokus på 1843 og 1844, således som disse år er fremstillet i hver af reformbevægelsernes linjer.

Moses profeterede, at Herren ville lade en profet som ham selv fremstå, og den profet var Jesus. Lukas bekræfter i Apostlenes Gerninger, at Jesus opfyldte Moses' profeti.

Herren din Gud skal oprejse for dig en profet af din midte, af dine brødre, som mig; ham skal I høre på. 5 Mosebog 18,15.

Jesus er den profet, vi skal lytte til.

For Moses sagde i sandhed til fædrene: En profet som mig skal Herren jeres Gud oprejse for jer af jeres brødre; ham skal I høre i alt, hvad han siger til jer. Og det skal ske, at hver sjæl, som ikke vil høre den profet, skal udryddes af folket. Ja, og alle profeterne fra Samuel og dem, der fulgte efter, så mange som har talt, har også forkyndt om disse dage. I er profeternes børn og den pagts børn, som Gud gjorde med vore fædre, idet han sagde til Abraham: Og i din sæd skal alle jordens slægter velsignes. Til jer først har Gud, efter at have oprejst sin Søn Jesus, sendt ham for at velsigne jer ved at vende hver enkelt af jer bort fra hans misgerninger. Apostlenes Gerninger 3:22–26.

Kristi reformlinje begynder ved endens tid, sådan som alle reformlinjer gør. »Endens tid« i Kristi dage var Hans fødsel. Skriften viser, at der ved Hans fødsel fandt en forøgelse af kundskab sted i overensstemmelse med definitionen af »endens tid« i Daniels Bog. Hvad enten det var hyrderne, vismændene fra Østerland, den vrede Herodes eller Anna og Simeon i templet, var der en forøgelse af kundskab, da Han blev født. På dette tidspunkt blev lederskabet i den jødiske menighed forbigået. Skilsmissen var gradvis, men begyndte med deres forkastelse af det budskab, som blev afseglet ved endens tid.

„Menneskene ved det ikke, men budskabet fylder himlen med glæde. Med en dybere og mere øm interesse drages de hellige væsener fra lysets verden til jorden. Hele verden er lysere ved Hans nærvær. Over højene ved Betlehem er en utallig skare af engle samlet. De afventer tegnet til at forkynde det glædelige budskab for verden. Havde lederne i Israel været tro mod deres betroede ansvar, kunne de have delt glæden ved at forkynde Jesu fødsel. Men nu bliver de forbigået.“ The Desire of Ages, 47.

Adventismens lederskab blev forbigået i 1989, da Daniel 11, vers 40, blev opfyldt. „Endens tid“ i Moses' historie, som var et forbillede på Jesus, var hans fødsel, hvor hans familie og derefter

Faraos datter modtog en forøgelse af kundskab om barnet Moses. Hans navn betyder naturligvis „frelst op af vandet“, og Jesus betyder „Jehova frelser“.

Efter “endetiden” påviser alle reformlinjer et punkt, hvor den kundskab, der forøges i den pågældende historie, formaliseres til et budskab, som kan fremholdes som et vidnesbyrd for den generation, der skal holdes ansvarlig for det lys, som blev åbenbaret ved endetiden.

Johannes Døberen formaliserede Kristi budskab, og Moses’ budskab blev formaliseret i hans fyrretyvende år, da han forsøgte at udfri Israel fra Egypten i sin egen kraft. Budskabet om udfrielsen fra Egypten var nu offentligt nedfældet.

Fyrre år senere blev Moses’ budskab bemyndiget ved den brændende busk og ledsaget af to tegn på Guds guddommelighed, fremstillet ved staven, som blev forvandlet til en slange, og den spedalske hånd, som Moses trak frem fra sit skød. Jesu budskab blev bemyndiget ved Hans dåb, som var ledsaget af to tegn på guddommelighed: Faderens røst og Helligånden. Det næste waymark i begge historier repræsenterer den første skuffelse, ventetiden, ankomsten af den anden engel eller 1843.

Skuffelsen i Moses’ slægtslinje blev illustreret ved hans hustru, da englen steg ned for at slå Moses ihjel, fordi han ikke havde omskåret sin søn. I frygt udførte Zippora selv ritualen på deres søn. Moses havde glemt at omskære sin søn! Selve pagtens tegn, som var blevet givet til Abraham, blev glemt af Moses. Fader Abraham havde fremstillet forudsigelsen om hebreernes fangenskab og udfrielse i og fra Egypten, og hans profeti skulle opfyldes specifikt gennem Moses, og Moses glemte at omskære sin søn. På dette tidspunkt sendte Moses Zippora tilbage for at blive hos sin far indtil efter udfrielsen. Hun blev i Midjan, indtil Moses førte Israels børn gennem Det Røde Havs vand, hvilket apostlen Paulus oplyser os om er et forbillede på dåben, netop den rite, som erstattede omskærelsen. Gå ikke glip af dette punkt. Ankomsten af vejmærket, som repræsenterer den anden engel i Moses’ historie, det vejmærke, som frembringer den første skuffelse i den historie, var en forkastelse af den primære regel i Abrahams pagtsforhold til Gud.

Den første skuffelse i Kristi linje var Lazarus’ død, hvilket Martha og Maria var overbeviste om ikke ville være sket, hvis Jesus ikke havde tøvet, indtil Lazarus allerede havde været død i fire dage. Skuffelsen over, at Jesus lod sin nære ven Lazarus dø og rådne i graven, var umådelig, ikke alene for de to søstre, men også for disciplene. Alligevel blev Lazarus’ opstandelse seglet på hele Kristi tjeneste.

„Ved at tøve med at komme til Lazarus havde Kristus et barmhjertighedens formål over for dem, som ikke havde modtaget Ham. Han blev borte, for ved at oprejse Lazarus fra de døde kunne Han give sit stædige, vantro folk endnu et bevis på, at Han virkelig var ’opstandelsen og livet’. Han nødigede sig ved at opgive alt håb for folket, de fattige, vildfarende får af Israels hus. Hans hjerte brast på grund af deres ubodfærdighed. I sin barmhjertighed besluttede Han at give dem endnu et bevis på, at Han var Genopretteren, den Ene, som alene kunne føre liv og udødelighed frem i lyset. Dette skulle være et bevis, som præsterne ikke kunne mistolke. Dette var grunden til Hans forsinkelse med at gå til Betanien. Dette kronende mirakel, opvækkelsen af Lazarus, skulle sætte Guds segl på Hans gerning og på Hans krav på guddommelighed.“ The



Beseglingen af Guds hundrede og fireogfyrre tusinde fremstilles i historien om 1843 og 1844, for vi får at vide, at det var Lazarus, som førte Kristus ind i Jerusalem ved det triumferende indtog. Historien om det triumferende indtog er den historie, søster White benytter til at anskueliggøre Midnatsråbet i 1843 og 1844. Det var en misforståelse af, at Kristus havde magt til at oprejse de døde ved Guds skabende kraft. Maria og Elisabeth bekendte, at de vidste, at Jesus havde magt til at oprejse Lazarus ved den sidste basun, men de kunne ikke se, at Han faktisk havde magt til at oprejse ham der og da. De fornægtede netop den sandhed, Han kom for at demonstrere ved sin dåb og død, begyndelsen og afslutningen på sin personlige tjeneste på tre og et halvt år. De kunne ikke se, før stenen blev fjernet fra graven, ligesom Hans hånd senere ville blive fjernet fra en fejl i nogle af tallene på 1843-diagrammet.

Efter at Moses havde sendt Zippora bort fra den forestående strid med Farao, mødtes han med sin ældre broder Aron, og de to sendebud drog videre til Ægypten som repræsentanter for den anden engels budskab. Før nogen plager blev bragt over Ægypten, advarede Moses Farao om, at dersom han ikke ville lade Israel, Guds førstefødte, drage ud og tilbede, da ville Gud slå Ægyptens førstefødte ihjel.

Og Herren sagde til Moses: Når du drager tilbage til Egypten, så se til, at du gør alle de undere for Farao, som jeg har lagt i din hånd; men jeg vil forhærde hans hjerte, så han ikke vil lade folket gå. Og du skal sige til Farao: Så siger Herren: Israel er min søn, min førstefødte. Og jeg siger dig: Lad min søn gå, så han kan tjene mig; og hvis du nægter at lade ham gå, se, da vil jeg slå din søn ihjel, din førstefødte. 2 Mosebog 4:21–23.

Midnatsråbet var en forudsigelse, som i fremtiden ville blive opfyldt.

„Ved Israels udfrielse fra Egypten blev helligelsen af den førstefødte atter påbudt. Mens Israels børn var i trældom under egypterne, pålagde Herren Moses at gå til Farao, Egyptens konge, og sige: ‘Så siger Herren: Israel er Min søn, Min førstefødte. Og jeg siger dig: Lad Min søn gå, for at han kan tjene Mig; og hvis du nægter at lade ham gå, se, da vil jeg slå din søn ihjel, ja, din førstefødte.’ 2 Mosebog 4:22, 23.

»Moses fremførte sit budskab; men den stolte konges svar lød: »Hvem er Herren, siden jeg skulle adlyde hans røst og lade Israel drage bort? Jeg kender ikke Herren, og jeg vil heller ikke lade Israel drage bort.« 2 Mosebog 5:2. Herren virkede for sit folk ved tegn og undere og sendte frygtelige domme over Farao. Til sidst fik den ødelæggende engel befaling til at slå de førstefødte ihjel blandt egypterne, både af mennesker og af kvæg. For at israelitterne kunne blive skånet, blev de pålagt at stryge blodet af et slagtet lam på deres dørstolper. Hvert hus skulle mærkes, for at englen, når han kom med sit dødsærinde, kunne gå forbi israelitternes hjem.« Messias, s. 51.

Midnatsråbets budskab til Farao identificerede de førstefødtes død som et svar på Faraos oprør. Da budskabet først var blevet ført ind i beretningen, blev plagerne, der repræsenterede Midnatsråbets kraft i sommeren 1844, bragt over Egypten. Midnatsråbets budskab skyllede hen over landet som en flodbølge i sommeren 1844. Plagerne skyllede hen over Egypten, og da den lovede død over de

førstefødte indtraf, blev der ved midnat hørt et råb over hele Egypten.

Og Moses sagde: Så siger Herren: Ved midnat vil jeg gå ud midt i Egypten; og alle førstefødte i Egyptens land skal dø, fra Faraos førstefødte, han som sidder på hans trone, til den førstefødte af trælkvinden, som er bag kværnen, og alle de førstefødte af kvæget. Og der skal lyde et stort skrig gennem hele Egyptens land, sådan som der ikke før har været mage til, og heller aldrig mere skal blive. 2 Mosebog 11:4-6.

Kristi triumferende indtog i Jerusalem førte til Golgatas kors, og Kristi disciple og hans øvrige efterfølgere oplevede en stor skuffelse.

„Vor skuffelse var ikke så stor som disciplenes. Da Menneskesønnen red triumferende ind i Jerusalem, forventede de, at Han skulle krones til konge. Folket strømmede til fra hele egnen omkring og råbte: ‘Hosanna Davids Søn!’ Og da præsterne og de ældste bad Jesus om at bringe skaren til tavshed, erklærede Han, at hvis de tav, ville selv stenene råbe, for profetien måtte opfyldes. Dog så netop disse disciple få dage senere deres elskede Mester, som de troede skulle regere på Davids trone, udstrakt på det grusomme kors over de spottende, hånende farisæere. Deres høje forhåbninger blev gjort til skamme, og dødens mørke sænkede sig om dem.“  
Testimonies, bind 1, 57, 58.

Disciplenes og milleritternes store skuffelse fremstilles også ved, at hebræerne var fanget mellem Faraos hær og Det Røde Hav.

„Over os skinner de forgangne tidsaldres ophobede lys. Beretningen om Israels glemsomhed er blevet bevaret til vor oplysning. I denne tidsalder har Gud rakt sin hånd ud for at samle til sig et folk af hver nation, slægt og tunge. I adventbevægelsen har Han virket for sin ejendom, ligesom Han virkede for israelitterne ved at føre dem ud af Egypten. I den store skuffelse i 1844 blev Hans folks tro prøvet, således som hebræernes blev det ved Det Røde Hav.“  
Testimonies, bind 8, 115, 116.

Det er vigtigt at se, at da Kristus drog ind i Jerusalem, frembragte øjeblikkets inspiration et udbrud af lovprisning, som farisæerne søgte at bringe til tavshed. Kernen i lovprisningens kor var henvisningen til, at Jesus var Davids søn, netop det symbol, Kristus brugte til at markere afslutningen på sine mundtlige ordskifter med de ordkløvende jøder. Det, der især forargede jøderne, var erkendelsen af, at når de kaldte Jesus Davids søn, henviste de dermed indirekte til kong Davids triumferende indtog i Jerusalem.

I beretningen om Davids værk med at føre arken til Jerusalem blev budskabets kraftudrustning repræsenteret ved Davids kraftudrustning.

Og David gik frem og blev stadig større, og den Herre, Hærskarers Gud, var med ham. 2 Samuel 5:10.

Derefter besluttede David at bringe arken til Jerusalem. Da arken blev ført til Davids by, skulle der komme en skuffelse, som i enhver reformlinje. Uzza, hvis navn betyder styrke, vidste udmærket, at han ikke havde bemyndigelse til at røre ved arken, men gjorde det alligevel. Selve det forhold, der i første omgang førte arken i fangenskab, var ulydighed mod Herrens åbenbarede vilje og

formastelse med hensyn til den magt, der var forbundet med Guds ark. Alligevel var Uzza, en af Davids stærke mænd, ulydig, ligesom Moses var ulydig mod omskærelsens befaling. Uzza blev slået ihjel, og arken blev stående uden for Jerusalem, indtil David forstod, at de, som vågede over det sted, hvor arken var blevet efter Uzzas død, blev velsignet. Derefter drog David atter ud for at føre arken ind i Jerusalem. Da David dansede ind i Jerusalem, så hans hustru hans nøgenhed og blev dybt skuffet.

Tre linjer af reformatoriske bevægelser, som alle omhandler 1843 og 1844, den tidsperiode, som retfærdige mænd og profeter længtes efter at se og høre. Kendetegnene ved den anden engels ankomst, og dermed markeringen af en ventetid og en skuffelse, er alle lette at få øje på. De dybere sandheder påviser, at skuffelsen ikke blot var en misforståelse fra Moses' eller Uzzas eller Martha og Marias side, men en skuffelse, som var forbundet med forkastelsen af et grundlæggende princip knyttet til selve den historie, hvori skuffelsen blev fuldbyrdet. For Moses var det omskærelsens tegn, for Uzza var det formastelse med hensyn til Guds befalinger angående arken, for Martha og Maria var det mangel på tro på Kristi skabende kraft til at oprejse fra de døde.

For Moses var selve det centrale tema i hans tjeneste at oprette et pagtsforhold med et udvalgt folk, og Moses glemte tegnet på denne pagt. For Uzza var det selve princippet om Guds lovs hellighed, som var legemliggjort i arken. For Martha og Maria var det selve centrum i Kristi tjeneste, begyndende med hans dåb og afsluttende med hans død, begravelse og opstandelse, sådan som dette blev forbilledligt fremstillet i begyndelsen af hans tjeneste. Den første skuffelse i 1843 blev fremkaldt ved en fejl i nogle af tallene på tavlen, hvilket var en opfyldelse af Habakkuks profeti. Fejlen berørte det ledende princip i Millers bevægelse—dag for år-princippet.

„de syv tordener“ repræsenterer adventbevægelsen fra 1840 til 1844, men inden for denne bevægelse findes historien fra 1843 til 1844, som begynder og ender med en skuffelse og således sætter Alfa og Omegas signatur på denne historie. Og denne historie er netop den historie, som Jesus og Ellen White peger på som den hellige historie, de retfærdige altid har længtes efter at se.

Disse fire linjer; Moses, David, Kristus og milleritterne lærer, at når lignelsen om de ti jomfruer gentages ved verdens ende, vil der komme en bemyndigelse, ikke af den anden, men af den tredje engels budskab, som efterfølges af en skuffelse, der indleder en ventetid.

Da den første engel steg ned den 11. august 1840, bekræftede han milleritternes fremmeste profetiske regel, og deres første skuffelse ville være specifikt knyttet til denne regel. Da denne skuffelse og ventetidens periode ophørte ved Midnatsråbet, ville dette budskab ligeledes være forbundet med dag-for-et-år-princippet, ligesom også identifikationen af, at Kristus ville komme den 22. oktober 1844. Alle fire vejmærker fra 1840 til 1844 var forbundet med dag-for-et-år-princippet.

Jøderne blev gjort til forvaltere af Guds lov, og det anliggende, som fremstilles i Moses' slægtslinje, er Guds lov og vedtægterne. I Davids historie var det atter Guds lov. I Kristi historie var det Guds lov, for uden blodsudgydelse findes der ingen forladelse for den synd, som er blevet åbenbaret for synderen ved Guds lov. Men adventismen blev gjort til forvalter ikke blot af Guds lov, men også af det profetiske Ord.

Derfor er temaet i den milleritiske histories linje Guds profetiske regler. Ved adventismens afslutning vil det atter dreje sig om reglerne for profetisk fortolkning, men siden 1844 skal profetisk tid ikke længere anvendes. Reglerne ved enden er baseret på, at Alfa og Omega illustrerer enden fra begyndelsen.

Da det osmanniske herredømme ophørte som opfyldelsen af det andet ve, der repræsenterer Islams profetiske virksomhed, blev de tre hundrede enoghalvfems år og femten dages profeti i Åbenbaringen 9:15 opfyldt, og „dag-for-et-år-princippet“, som er selve hjertet i Millers værk, blev bekræftet.

Da islam slog til den 11. september 2001, blev den tredje vees ankomst, til opfyldelse af Åbenbaringen 8,13, opfyldt, og det princip, som var selve hjertet i Future for Americas arbejde, blev bekræftet; dette princip kan enkelt udtrykkes som historiens gentagelse. En profeti om en ve-basun, som repræsenterer islam, blev bekræftet, da både englen i Åbenbaringen ti i 1840 og englen i Åbenbaringen atten i 2001 blev opfyldt. Historien havde gentaget sig. Det næste, man måtte forvente, var en skuffelse.

Skuffelsen ville indlede en ventetid. Skuffelsen ville modløse og sprede dem, der var involveret i værket. Skuffelsen ville blive frembragt ved en tilsidesættelse af en grundlæggende profetisk lov, ja, selve den grundregel for profeti, som blev fastlagt ved adventismens begyndelse.

Bemyndigelsen den 11. september 2001 var knyttet til islam, og skuffelsen den 18. juli 2020 handlede om islam. Vi bliver oplyst om, at det, som gjorde det muligt for Samuel Snow og andre derefter at erkende datoen 22. oktober 1844, var, at Herren fjernede sin hånd fra en fejl i nogle af tallene på 1843-diagrammet. Derefter så Snow og milleritterne, at det samme bevismateriale, som havde fået dem til at forudsige året 1843 for opfyldelsen af de to tusind tre hundrede års profeti, da blev erkendt som netop det samme bevismateriale, der gjorde det muligt for dem at identificere 22. oktober 1844.

„Jesus og hele den himmelske hærskare betragtede med medfølelse og kærlighed dem, som med sød forventning havde længtes efter at se Ham, som deres sjæle elskede. Engle svævede omkring dem for at styrke dem i deres prøvelses time. De, som havde forsømt at modtage det himmelske budskab, blev efterladt i mørke, og Guds vrede optændtes imod dem, fordi de ikke ville modtage det lys, som Han havde sendt dem fra himlen. Disse trofaste, skuffede sjæle, som ikke kunne forstå, hvorfor deres Herre ikke kom, blev ikke efterladt i mørke. Atter blev de ledt til deres Bibler for at granske de profetiske tidsperioder. Herrens hånd blev fjernet fra tallene, og fejltagelsen blev forklaret. De så, at de profetiske tidsperioder nåede frem til 1844, og at det samme bevis, som de havde fremlagt for at vise, at de profetiske tidsperioder afsluttedes i 1843, beviste, at de ville ende i 1844. Lys fra Guds ord skinnede over deres stilling, og de opdagede en forsinkelsestid — 'Om den [synet] tøver, så vent på det.' I deres kærlighed til Kristi umiddelbare komme havde de overset synets forsinkelse, som var bestemt til at åbenbare de sande ventende. Igen havde de et tidspunkt. Men jeg så, at mange af dem ikke kunne hæve sig over deres svære skuffelse og eje den grad af nidkærhed og kraft, som havde kendetegnet deres tro i 1843.' Early Writings, 236, 237.

Vi bør forvente, at de beviser, som førte til en forudsigelse om, at islam ville angribe Amerikas Forenede Stater den 18. juli 2020, vil bekræfte, at islam ved den snart kommende søndagslov er den dom, der bringes over Amerikas Forenede Stater, idet tidselementet ikke længere er knyttet til begivenheden.

Fire primære vejmærker i historien fra 1840 til 1844. Hvert vejmærke er forbundet med anvendelsen af Millers primære regel — dag-for-et-år-princippet.

Fire primære vejmærker i 2001's historie, indtil søndagsloven. Den 11. september 2001 var islam. Den fejlslagne forudsigelse den 18. juli 2020 handlede om islam. Hvert vejmærke er forbundet med anvendelsen af Future for Americas primære regel—historiens gentagelse. De „syv tordener“ repræsenterer fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret i deres rækkefølge. Det første af de fire vejmærker var den 11. september 2001, som identificerede et angreb på De Forenede Stater fra islam som opfyldelsen af det tredje ve. Det sidste vejmærke, som repræsenterer søndagsloven i vor historie, må handle om islam, for Alfa og Omega illustrerer altid enden fra begyndelsen, og Alfa og Omega er Han, som forsegledede de „syv tordener“ for netop denne historie. Islam vil angribe De Forenede Stater ved søndagsloven.

Dette er et af tre primære elementer i åbningen af de syv tordener, som nu bliver åbenbaret. Da Moses havde forkyndt budskabet, der foregriber Midnatsråbet i hans historiske linje, var de sidste bevægelser hastige. Ti overnaturlige, ødelæggende plager, indtil profetien om den førstefødte blev opfyldt og frembragte råbet ved midnat i Egypten. Da Kristus gik ind i Jerusalem, var de hurtige skridt mod korset sat i gang. Da budskabet blev forkyndt, var der ingen vej tilbage. Fra lejrmødet i Exeter den 12. august 1844 blev forudsigelsen opfyldt mindre end to måneder senere.

Og Herrens ord kom til mig og lød således: Menneskesøn, hvad er det for et ordsprog, I har i Israels land, som siger: Dagene trækker ud, og hvert syn slår fejl? Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Jeg vil gøre ende på dette ordsprog, og de skal ikke mere bruge det som et ordsprog i Israel; men sig til dem: Dagene er nær, og opfyldelsen af hvert syn. For der skal ikke mere være noget tomt syn eller smigrende spådom i Israels hus. For jeg er Herren: Jeg vil tale, og det ord, som jeg taler, skal ske; det skal ikke længere trække ud. For i jeres dage, du genstridige hus, vil jeg tale ordet og fuldbyrde det, siger den Herre Gud. Og atter kom Herrens ord til mig og lød således: Menneskesøn, se, de af Israels hus siger: Det syn, han ser, gælder mange dage frem, og han profeterer om tider, som er langt borte. Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Intet af mine ord skal trække ud mere; men det ord, som jeg har talt, skal ske, siger den Herre Gud. Ezekiel 12:21–28.